

שלום חברים

שנה חלפה מאז לכתו של מיקי, וכמו שחומי כתב, ממש באמצע החיים.

שנה שבה כל אחד מאיתנו שאל את עצמו שאלות.

מבחינה אישית לאחר הלוויה של מיקי, לא נתנה לי מנוח המחשבה שחבר שלנו התחיל את הבוקר בחיבוק עם אשת חייו ונסע עם הבטחה שהוא רק קופץ לסיים מטלה קטנה וחוזר, אך לא שב.

בסיום הלוויה המשיכו בראשי המחשבות על המשפחה הנאה שמיקי משאיר אחריו ועל הקשיים הרבים הצפויים להם.

מאז ניקרו בי רבות המחשבות שלצד ההנאה הגדולה מתחביב הדאייה ועצם השייכות לתחביב כל כך מיוחד, והידיעה שאנחנו חלק ממרכז הדאייה הגדול בישראל, מוטלת עלינו החובה הגדולה, קודם כל לחזור איש איש לביתו, ראשית למען משפחתו ורק לאחר מיכן למען עצמו.

מוטלת עלינו החובה לחשוב טוב טוב לפני ובדרכנו למגידו או לכל מנחת שבו אנו עומדים להנות מעוד יום של דאיה או טיסה, להבין את העובדה המאוד מעשית שלא לעולם חוסן ולכן עלינו להקדים מחשבה לכל מעשה, גם אם הוא כבר הופך לשגרה, בכדי שהסיפוק שלנו ושל סביבתנו הקרובה, יגיע בדרכנו על סף ביתנו.

אנו חייבים להזכיר לעצמנו שאנו מועדון חברים וכל אחד מאיתנו לא יכול להמריא או להתפנות מהמסלול לאחר הנחיתה ללא עזרה מחברים ולכן גם עלינו לסיים לבצע גם את פעולות הקרקע במחשבה שבפעולה הבאה מגיע חבר המעוניין להשתמש בציד המועדון ובמתקניו.

אבקש לסיים את דבריי בדברי חיזוק למשפחתו של מיקי, שימו את מיקי תמיד בראש מחשבתכם והוו לשמו גאווה אמיתית בהמשך חייכם.